

Rada se imam, **KAKRŠNA SEM**

Linda Jarosch

1851

Linda Jarosch
RADA SE IMAM, KAKRŠNA SEM

Linda Jarosch
RADA SE IMAM, KAKRŠNA SEM

©Celjska Mohorjeva družba, 2021
Vse pravice pridržane.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

159.9.018.2

JAROSCH, Linda

Rada se imam, kakršna sem / Linda Jarosch ; prevedla Alenka Novak. -
Celje : Celjska Mohorjeva družba : Društvo Mohorjeva družba, 2021

Prevod dela: Ich liebe die Frau, die Ich bin
ISBN 978-961-278-569-7
COBISS.SI-ID 87721475

Linda Jarosch

**RADA SE IMAM,
KAKRŠNA SEM**

Prevedla Alenka Novak

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA
— Prva slovenska založba —

Vsebina

UVOD 7

KAJ NAS JE ZAZNAMOVALO 13

Podoba Marije Magdalene – njen vpliv na nas danes 18

NESVOBODNO V NAS 21

Ranjena 25

Manjvredna 28

Kriva 32

Zavistna 32

Popolna 38

Nezadovoljna 41

Tista, ki si ničesar ne privošči 43

Prvi korak do osvoboditve: poimenujmo demona 46

KAKŠNA JE VIDETI OSVOBODITEV? 49

Zdravilno srečanje Marije Magdalene 51

Kaj nas zdravi? 54

Naklonjenost 54

Sprejetost 55

Sočutje 57

Osvoboditev iz kompleksov 61

Osvobojenost v odnosih 64

Osvobojenost v odnosih z drugimi ženskami 73

Osvoboditev iz strogosti 81

Notranje zapovedi 83

»Moram« 83

»Ne smem« 86

»Ne morem« 89

VRAČANJE V STARE VZORCE 95

OBRAT KOT NOVA POT 109

Obrat od vloge žrtve 111

Kako pridemo na to pot? 111

Samospoznanje nam pomaga naprej 113

Odpoved kot odhod 115

Prerastimo same sebe 118

Nehajmo se vesti kot žrtev 119

Odgovornost namesto vloge žrtve 121

Obrat Marije Magdalene 125

Obrat in spoznanje 128

Dopustimo preobrazbo 132

Odpravimo se na pot 135

PREPOZNAJMO SPOROČILO ZA SVOJE ŽIVLJENJE 139

Sporočilo v naših odnosih 144

Moja ženskost – moje sporočilo 147

POGLED NAPREJ 151

SKLEPNA BESEDA 157

Literatura 159

»Sprememba sveta bo izhajala iz žensk.« To omembe
svredno misel mi je pred mnogimi leti povedal
neki modri mož. Vedel je, kakšno moč in znanje imajo
ženske. Verjel je v njihov pogum in toplo srce. Pa tudi
same verjamemo vanju?

Čeprav smo zase dosegle veliko svoboščin, smo v
odnosu do samih sebe manj svobodne. Pogosto smo
do sebe prestroge. Nagnjene smo k temu, da se obso-
jamo za vedênje in dogodke, kjer bi bila potrebna naša
dobrota. Kako pogosto nosimo v sebi občutke krivde,
ki nimajo prav nič opraviti z resnično krivdo? In kako
hitro zavidamo ali občudujemo talente drugih, namesto
da bi z velikim veseljem gledale svoje. Celo simpatične
pomanjkljivosti v sebi navadno neprijazno zavračamo.
Z njimi se ne počutimo vredne ljubezni. Samokritična
ženska v nas je navadno močnejša od tople. Primanjkuje
nam lahkotnosti in miline. To lahko spremenimo.

Da bi bolj zavestno živele žensko veličino in toplino, potrebujemo podobe izkušenih žensk, zgleda, ki bi nam kazali pot. Nekoč so častili ženska božanstva, ki so za ženske predstavljala raznovrstnost njihovih življenjskih sil. Tem boginjam usoda ni prizanesla, a prav zato so našle svoje največje moči. To jih je povzdignilo v božanskost.

Spoštovanje do teh boginj je že zdavnaj izginilo iz našega vsakdana. Toda pomen modrih, zrelih žensk, ki so lahko naš vzor, je ostal. Že od nekdaj smo iskale vodnice, ki so bile pred nami, in tudi po njih lahko danes slutimo, kako smo lahko uspešne na lastni poti do več ljubezni in moči.

Ena takšnih žensk je Marija Magdalena, v Svetem pismu simbolna podoba velike sposobnosti za ljubezen. Da bi se nas dotaknila njena moč, ni potrebno nobeno versko prepričanje. Uteleša prastare izkušnje in modrosti žensk, ki so iz bolečine našle pot do notranje svobode in ljubezni, po kateri tudi hrepenimo.

Podobe žensk iz Svetega pisma ali kake pravljice so vedno brezčasne. V njih se kaže vselej ista pot: na začetku zgodbe je konflikt, v katerem se te ženske znajdejo. Konflikt je znan, saj se ponavlja v vseh časih: notranji konflikt v nas samih in konflikt v odnosu z drugimi. Nato se pokaže pot zorenja, na katero se moramo odpraviti, na koncu pa je rešitev. Rešitev vedno pomeni spoznanje, uvid v to, kako lahko bolj neobremenjeno in ljubeče hodimo po svoji poti.

Razvoj Marije Magdalene v žensko, ki globoko ljubi, se je dogajal v času, ko je bila družbena ureditev izredno

patriarhalna. Oblastne strukture so svoje okolje in s tem tudi družine oblikovale z družbeno uveljavljeno predstavo o ženskah. Svoboda odločanja o sami sebi v njej ni bila predvidena. Ženski odraz življenja je bil omejen in ni bil cenjen. Marijo Magdaleno je izzvalo prav to zaničevanje njene ženskosti. Ni se vdala, temveč se je uprla. Ni se odpovedala svojemu najglobljemu občutku, da biti ženska pomeni živeti dostojanstveno in imeti pravico odločati o sebi. Pri tem je vztrajala, tudi ko je doživela nerazumevanje in ponižanje.

Najbolj fascinantno je, da nam ta ženska tudi po 2000 letih še sporoča nekaj, kar iščemo v svojem srcu. V njej se kaže prapodoba ženske sposobnosti za ljubezen.

Ženske v današnjem času doživljamo mnogo večjo širino kot takrat – pa vendar skoraj vsaka pozna izkušnjo, ko ni zgrabila priložnosti, ko ni izrabila svoboščin, ko je bilo ljubezni malo. A navadno vse to prenašamo, ker dvomimo o lastni vrednosti. Ženske zelo dobro poznamo željo, da bi nas imeli drugi radi in smo za to pripravljene sprejeti nekaj, kar nam dejansko ne ustreza. Enako je v svojem času doživljala Marija Magdalena. Vendar je bila ona sposobna to preseči. To sposobnost imamo tudi mi, zato potrebujemo njeno izkušnjo. Njena pot nas lahko navdihuje in spodbuja, naj živimo iz ljubeče prisrčnosti, ki ogreje nas in druge.

Naš današnji pogled nanjo ne ustreza več pogledu takratnega patriarhalnega časa. Niti ne ustreza razvrednotenju, ki ga je zelo dolgo določal moški pogled. Namesto tega čutimo žensko povezanost, sočutje ob njenih izkušnjah, spoštovanje poguma, da se takratnim

zahtevam do žensk preprosto ni uklonila. Tako kakor ona želimo slediti hrepenenju, da je v nas še več ljubezni in svobode, kot ju izražamo. Začne se v nas samih.

Zato sem izbrala naslov *Rada se imam, kakršna sem*. Hrepenimo po tem, da bi brezpogojno pritrdirile sebi. Ta pritrdiritev naj bi izvirala iz lastnega spoštovanja naše ženskosti, tudi kadar se pokažejo naše pomanjkljivosti ali smo v težavnih obdobjih. Za to pritrdiritev nam ni treba samoljubno krožiti okrog samih sebe, temveč potrebujemo več sprejemanja in topline.

A včasih kljub temu ne upamo zaupati svojemu hrepenenju. Zlasti če so nas zaznamovale izkušnje, zaradi katerih verjamemo, da nismo vredne ljubezni. Ali pa se bojimo lastne moči in se raje zadovoljimo s položajem, v katerem smo. Potem je trditve »Rada se imam, kakršna sem« velik izziv. Poziva nas k več poguma in topline do samih sebe, kar si same odkrito komajda priznavamo. Tako čutijo ženske, ko mi odvrnejo: »Te trditve si sploh ne upam izgovoriti. Vzgojena sem bila tako, da se sliši kot prepoved. Pomenila bi, da sem sebična.«

Podoba ženske nesebičnosti, ki je bila mnogim ženskam zelo strogo privzgojena, torej še deluje. Pogled naj bi usmerjale zgolj na druge, komajda nase. Iz takšne drže se je medtem začel razvijati nasprotni pogled, ko se ženske vprašajo: »Kaj pa jaz, kdaj pridem jaz na vrsto?!«

O ljubezni do sebe se v zadnjem času veliko govori in ni čudno, da je tako. Zaradi pretirane nesebičnosti mnogih žensk se zdaj po naravi stvari razvija druga stran. In lahko se prevesi v drugo skrajnost: v kroženje okrog same sebe, dokler se ne vzpostavi ravnovesje. Kajti

nesebičnost v svoji zreli obliki ne priča o pomanjkljivosti, temveč o ljubezni. Sposobne smo namreč odmakniti svoj jaz za druge in hkrati spoštovati sebe. Poznamo svoje potrebe in vemo, kje so naše meje, in v skladu s tem delujemo. Ta poštenost nas dela tople, kajti notranje smo povezane s srcem. Potem besede »Rada se imam, kakršna sem« izrečemo popolnoma naravno in samozavestno.

Iz srca vedno prihaja dobro, za nas in za druge. Vendar smo velikokrat izgubile občutek, kaj je tisto dobro za nas kot ženske. Tako izgublamo moč, saj smo zaradi izgube tega občutka negotove. In kolikor bolj smo negotove, toliko bolj poslušamo zunanje glasove, ki nam prigovarjajo, kako naj kot ženske živimo. Če ubogamo te glasove, skrivoma od njih tudi nekaj pričakujemo. Upamo, da bomo tako deležne več pripadnosti, več priznanja in ljubezni. Če pa jasno spoznamo, kaj je v nekem trenutku dobro za nas, velikokrat ne ustrezamo predstavam in pričakovanjem drugih. Ti se potem pogosto odzovejo z negativnimi ocenami ali odmikom. Samostojnost ima svojo ceno – preveč prilagajanja pa tudi.

Vse te izkušnje je ženska, kakršna je bila Marija Magdalena, doživela zelo globoko. Prilagajanje, ki so ga zahtevali od nje, jo je spravljal v obup. Vendar je vztrajno zaupala svojemu hrepenenju po svobodi, ki je izhajalo iz ljubezni do življenja. Nemirno je iskala, dokler ni našla obojega – v sebi. Ko je doživela ljubeče srečanje, je našla lastne zdravilne moči. Spoznala je, da je vsa ljubezen v njej. In tudi v nas je.

Ob njenem primeru lahko ženske še danes raste-mo. Sporoča nam, naj se tudi v bolečih izkušnjah ne

zadovoljimo s trpljenjem, temveč naj zase nikdar ne nehajo iskati več ljubezni. Ne glede na to, kakšne omejitve in neprijaznosti je doživela, je nihče ni mogel odvrniti od tega, da se ne bi odzvala z večjo ljubeznijo. Razkriva nam, da imamo ženske v sebi moč in strast, da lahko izrazimo močnejšo ljubezen, kot smo jo pokazale doslej. Tu ne gre za moralno zahtevo, temveč za največjo človeško odliko, ki jo nosi v sebi sleherna med nami in jo lahko uresniči ali pa tudi ne. To odliko pokažemo že, ko se do samih sebe vedemo prijazneje in spoštljiveje. Tako oddajamo več topline. Ta se potem povsem naravno pretaka tudi k drugim. Tako nekaj premaknemo, ne le v nas in v drugih, hkrati nekaj premaknemo tudi v svetu. Po nas postane toplejši.